

L a u l u,
 Suomen Tyttärille,
 Opiksi, neuvoksi ja
 varoitukseksi.

H. G. K — — da.

W i i p u r i s s a,
 Annettu A. Cedermallerin Kirja-paino-
 sta, vuonna 1821.

Glöikkaat Herrasfa!!!

L a u l u.

Saunis Meito, tukoistava!
Kuule huiluni humua.
Mauru-suinen suubeldava!
Tutki taiwaises sumua.
Wielä wätkkyy aamurusko
toiwon, ilon tuottajan;
wielä wiberjõitsee usko
onnen, riemun rakkahan.

Onnes ohjaat ohjaksilla,
Fulda waunuis' Fuljestellen,
Fesä-ruusun Farwaisilla:
Lennä, lennä, liehutellen.
Mutta muista muistutuksen':
usein kauluin katkea;
Hirmu hylkää suistutuksen,
Ratsastimet ratkea.

Uina ilo ihanainen
ombi omana ohellas,

wiattomuus walwomainen
Eost' on orjana owellas ;
Mutta murhe murtawainen
tuimast' tupaas' tungea ,
Eosta turwas' torkkuwainen
Landeillensa langea.

Walwo, walwo, Walwo-päinen! (*)
Kilwoittele Eynnykselläs'.
Woita wimma wäijymäinen ,
Sielus' surma sydämmelläs'.
Kilwoittele Eiindiäski
wastoin wietellyksiä !
Ylökatso ynsiäski
ylkään yllätyksiä. —

Neito nuori ! jos tapaisit
Suomen sulhaisten seassa ,
jota rakkii rakastaisit ,
määrättömässä mitassa ;
älä sulje silmääs fillon
tuffimasta tapojans' ;

*) Pohjan kansat ovat walwoiset. Grekin maassa ja Italiassa pidettiin ennen ja vieläkin pidetään kelta-hiukset ja walwoiset kaikkein kauniimbina.

älä myöskän äkist' millon
walittele wifojans'.

Sielus ja sydämmes anna
hywälle ja hurstahalle,
Eynniällä käteen kanna
Kruunus' kelmollisimmalle.
Älä kaiso kauneutta;
Rehellinen rakkain on;
Älä ratki rikkautta
riido ruman puolison.

Omalles' ain' uskollinen,
ole tukena omilles,
suotuisa ja siwollinen;
ystävä ain' ystäwilles.
Ole waimo waka, tarkka,
siwiä ja suloinen.
Wältä häijy sanan-harkka;
ain' on elos' iloinen.

M u i s t u t u s :

Tämä laulu taittaan laulettaa tavallisella Runon
nuotilla, sillä eroituksella, että niissä lyhemmissä radeis-
sa pidennetään ääni loppu-tarauksessa.
